přesně, o kterých věcech rozhoduje stav. vrchnost (na př. § 45 stav. povolení, § 97 povolení k uložení materiálu, § 170 užívací povolení) a staví proti těmto případům ony, kdy rozhodování o některých věcech přikazuje do pravomoci jiných orgánů, zejména samosprávných orgánů obecních (tak na př. § 55 obecní rada, § 195 obecní zastupitelstvo). Jestliže tedy o zřízení chodníků a důsledně i o výši příspěvku majitelů domů na zřízení chodníků přikazuje stav. statut v § 169 rozhodovati obec. zastupitelstvu, pak jde tu o kompetenční předpis, který je výjimkou ze všeobecné zásady § 174 statutu. Rozhoduje-li však o určité věci obec. zastupitelstvo, pak je přípustné proti jeho rozhodnutí podle § 25 zák. čl. XXII:1886 odvolání k vyšším správním úřadům, kterými jsou za platnosti zákona č. 125/1927 Sb. okresní a zemský úřad (srov. nál. Boh. A 11.171/34).

V případě dnešní stížnosti rozhodl o odvolání proti usnesení obec. zastupitelstva okr. úřad, který označil své rozhodnutí za konečné. Soud musil vzhledem k § 5 zák. o ss z úřední povinnosti zkoumati, zda rozhodnutí okresního úřadu stížností naříkané, je rozhodnutím poslední přípustné správní stolice. Tu pak shledal, že tomu tak není. Podle čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. lze se, pokud opravný prostředek není vyloučen, z rozhodnutí okr. úřadu odvolati k úřadu zemskému. Proti rozhodnutí okr. úřadu ve věci, o kterou jde v dnešním případě, opravný prostředek vyloučen není. Bylo proto z nař. rozhodnutí okr. úřadu přípustné odvolání k zemskému úřadu. Stížnost je za tohoto stavu věci vlastně nepřípustná a měla by tudíž býti vzhledem k § 5 zák. o ss odmítnuta. Než nař. rozhodnutí vystupuje na venek jako výrok poslední přípustné správní stolice, jsouc opatřeno poučením, že není proti němu odvolání. Tímto poučením, jež je podle toho, co bylo řečeno, nesprávné, byla strana uvedena v omyl, což zakládá však podstatnou vadu řízení, pro kterou slušelo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušiti pro vadnost řízení, aniž mohl soud za této procesní situace zabývati se vlastním obsahem stížnosti.

Č. 11580.

Církevní věci. — Řízení správní. — Zdravotnictví (Slovensko): * Na povolení založiti nový hrob na místech kolem kostela ve smyslu § 121 zák. čl. XIV:1876 není nároku.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 22.661.)

Věc: Zoltán T. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pohřbívání v kostelní ohradě.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 10. dubna 1932 nevyhověl okresní úřad v Tornale na základě § 121 zák. čl. XIV:1876 žádosti st-lově za povolení k pohřbívání zemřelých členů jeho rodiny v ohradě při kostele ev. ref. církve v T., a to na místě přiléhajícím k severní stěně kostela, které by bylo ohraženo, s odůvodněním, že v této ohradě se — mimo rodinnou hrobku žadatelovu, ve které se stále pochovává — za posledních 30—40

let nepochovávalo a podle posudku okresního lékaře jest pohřbívání na tomto místě z ohledů veřejně zdravotních nepřípustné.

Výměrem ze dne 12. září 1932 nevyhověl zemský úřad v Bratislavě odvolání st-lovu a potvrdil nař. výměr z jeho důvodů. K vývodům odvolání podotkl toto: Ustanovení zák. čl. XIV:1876, týkající se hřbitovů, obsahují všeobecnou zásadu, že uvnitř obce nemají býti zakládány nové hřbitovy. Tato všeobecná zásada je prolomena ustanovením § 121 cit. zák. článku, které připouští pochovávání v kostelních ohradách, bylo-li v nich pochovávání dosud zvykem; ovšem vyžaduje se však v každém případě svolení vrchnosti, které může býti dáno jen tehdy, je-li to srovnatelno se zájmem veřejně zdravotním. Ustanovení to umožňuje tedy za určitých podmínek jakýsi stav trpěný, jakožto výjimku ze všeobecné zásady a vzhledem k tomu nepřipouští extensivního výkladu. Podle vyjádření obecní rady se v kostelní ohradě — mimo rodinnou hrobku — v posledních 30—40 letech nepochovávalo. Vyhovění žádosti by znamenalo povoliti pochovávání v místě, kde se dosud nepochovává, což odporuje zřejmě intenci zákona. Otázku, zda pochováváním by byly ohroženy veřejné zdravotní zájmy, posuzuje úřad podle volného uvážení, řídě se při tom místními poměry a intencí zákona.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 2 zákona o ss rozhoduje nss ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu byl poškozen ve svých právech. Vzhledem k tomuto zákonnému ustanovení jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím neb opatřením správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem.

Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení § 121 zák. čl. XIV:1876 o úpravě zdravotnictví. Podle § 121 cit. zák. může se v kostelích již jsoucích, které leží v městech a vsích, a na hřbitovech kolem těchto kostelů jsoucích, na nichž pohřbívání mrtvol bylo dosud skutečně zvykem, v budoucnosti pohřbívati s úředním schválením a toto schválení může býti uděleno jen tehdy, když se pohřbení může státi se zachováním veřejných zdravotních zájmů. Podle tohoto ustanovení jest tedy pohřbívání v kostelích a na hřbitovech kostelních, ležících uvnitř měst a vsí, zásadně zakázáno a smí býti úřadem výjimečně dovoleno, když tam pohřbívání bylo dosud obvyklé a pokud se to nepříčí veřejným zájmům zdravotním.

Ustanovením tímto dává se úřadu zdravotnímu směrnice, jak postupovati jest, žádá-li někdo za udělení tohoto výjimečného povolení. Ze slov »může« se pohřbívati a »může« schválení býti uděleno v souvislosti se zásadním zákazem pohřbívání mrtvol v kostelích a na hřbitovech kolem kostelů ležících uvnitř měst a vsí, plyne, že jest ponecháno volnému uvážení úřadu povolení uděliti či odepříti a tedy ani, když budou dány předpoklady pro udělení povolení, není úřad povinen povolení toto uděliti. Neposkytuje tedy ustanovení toto straně nároku na udělení povolení a nemůže proto odepřením takového povolení býti zasaženo do subjektivních práv strany. Může-li však úřad povolení odepříti vůbec, může je odepříti také z určitých důvodů a nemůže-li býti zasaženo do subjektivních práv strany odepřením povolení vůbec, nemůže do jejích práv býti zasaženo ani odepřením povolení z určitých důvodů.

V konkrétním případě odepřel žal. úřad uděliti st-li povolení k pohřbívání kolem kostela z ohledů veřejného zdravotnictví. St-l vytýká tomuto rozhodnutí vady řízení a nezákonnost. Vady řízení spatřuje v tom, že žal. úřad, převzav důvody výměru prvé stolice, opřel svůj výrok jedině o dobré zdání úředního lékaře, aniž uvedl, které ohledy veřejného zdravotnictví to jsou, jež brání pohřbívání kolem kostela — v ohradě kostelní. Nemá-li ale podle toho, co řečeno, st-l nároku na udělení povolení vůbec, pak nebylo nař. rozhodnutím zasaženo do jeho subjektivních práv ani odepřením povolení z ohledů veřejného zdravotnictví, aniž byly tyto ohledy zvláště uvedeny. Neshledal proto nss, že by nař. rozhodnutí bylo stiženo vadou řízení nebo nezákonností a bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.581.

Elektrisace: I. Není číselným stanovením výše odškodného (§ 19 odst. 2 zák. č. 438/1919), jestliže ve vyvlastňovacím nálezu je stanovena pouze jednotková cena za 1 m² plochy postižené vyvlastněním, avšak rozloha plochy vyvlastněním dotčené v něm číselně v metrech vyjádřena není. — II. K výkladu pojmu »účelného užívání pozemku« podle § 12 odst. 4 zák. č. 438/1919.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 23.147.)

Věc: Heřman M. v B. proti ministerstvu veřejných prací (za zúč. Středomoravské elektrárny v P. adv. JUDr. Rudolf Prchal z Mor. Ostravy) o zřízení služebnosti pro elektrické vedení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Zemský úřad v Brně udělil výměrem z 10. září 1930 podle § 19 zák. č. 438/1919 Sb. přes námitky st-lovy Středomoravským elektrárnám v Přerově, jakožto podniku prohlášenému podle § 4 cit. zák. za všeužitečný, stavební povolení ke zřízeni přespolního vysokofrekvenčního elektrovodu z D. do T. podle předloženého projektu a za podmínek ve výměru tom stanovených, a současně povolil podle §§ 7 a 12 téhož zák. vyvlastnění zřízením služebností na pozemcích v připojeném seznamu uvedených, mezi nimiž je uveden též pozemek st-lův č. kat. 1476 v K. Služebnosti tyto měly záležeti v tom, že vlastníci pozemků nesmějí na pruhu pozemků těch o šířce 15 m na obě strany od středu vedení prováděti staveb, zařízení a opatření, pro něž by bylo nutno elektrické vedení měniti, a že nesmějí v blízkosti vedení nic podnikati, co by ohrožovalo elektrické vedení nebo co by bylo elektrickým vedením ohrožováno. Konečně vyslovil, že má býti st-li za zřízení služebnosti na pozemku č. kat. 1476 v K., jenž byl uznán za pozemek stavební, za každý čtv. metr, pokud pozemek ten je stavbou elektrického vedení dotčen, vyplacena náhrada 10 Kč, kdežto požadavku st-lovu, aby projektantka byla uznána povinnou celý jeho pozemek vykoupiti, úřad nevyhověl. Odvolání, jež st-l z výměru tohoto podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.